

DEVİRİMCİ-YURTSEVER VE SOL BİR BLOK HALİNDE SÖMÜRGEÇİ BURJUVAZİNİN SEÇİM OYUNLARINA KARŞI GÜÇLÜ BİR PROTESTO HAREKETİNİ GELİŞTİRELİM!

Kuzey Kürdistan'da zor ve çetin bir mücadele sürdürülüyor. Sömürgeci vahşet, barbarlık boyutunda Kürdistanın her tarafını yakıp, yıkıyor. Kürdistan dağları, ormanları, şehir ve köyleri, kan, irin ve jarut kokuyor. TC. Kürdistanı alev, alev yanan bir ceheneme dönüştürmek istiyor. Sömürgeci TC., Kuzey Kürdistanla yetinmeyip, Güney ve Doğu Kürdistan'daki köyleri de bombalıyor. Onlarca sivil Kürt köylüsünü katlediyor. Zelé kampına yapılan hava saldırısı, Kürt Federe Devletinin sınırlarının ve hava sahasının ihlali olup, sömürgeci haydutluğun bir göstergesidir.

Sömürgeci Türk devleti derin bir ekonomik ve siyasal kriz yaşıyor. Kalisyon hükümeti siyasal olarak iflas etmiştir. Kürt ulusal sorununda büyük bir açmaz içersinde olan sömürgeci TC. "Bahar Harekatı" sendromunu yaratarak bir soykırıma hazırlanıyor. 27 Mart yerel seçimler silahların gölgesinde yapılmak isteniliyor. Kürdistan'da kaybeden Türk devleti, Kürt halkının dini duygularını sömüren RP(Refah Partisi) yi emniyet subabı olarak üne sürmek istiyor. Türk Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş, diğer burjuva partilerine Kürdistan'da DEP'e karşı RP adaylarının desteklenmesi önerisinde bulunuyor. Kaybeden Türk devleti din kisvesi altında Kürdistan'da tutunmak istiyor.

27 Mart yerel seçimlerde sömürgeci burjuvazinin seçim oyunlarını bozmak için devrimci, yurtsever ve sol bir blok ha-

linde güçlü bir protesto hareketini geliştirmek gerekir. Biz, bu mahali seçimlerde boykot taktiğini doğru bulmuyoruz. DEP'in seçimlerden çekilmesi de doğru bir tavır değildir. Kürdistan'ın tüm yörelerinde kaybetme pahasına da olsaydı, sadece Diyarbakir'de kazanmak için seçimlere girilmeliydi. Bir Mehdi Zana, bir Urfan Alpaslan gibi bir değer, bir şahsiyet çıkabilmeliydi. DEP seçim alanlarını sömürgeci burjuva partilerine terk etmemeliydi. Geçen sefer SHP'nin kuyruğuna takılanlar, bağımsız ve kişilikli bir seçim politikasını geliştiremeyenler, bu sefer de gidip diğer düzen partilerinin kuyruğuna takılmasınlar. Biz, TSK olarak DEP seçimlerden çekilmeden önce yaptığımız seçim değerlendirmesini "Yerel Seçimler ve Devrimci Ulusal Politika" başlıklı bildirimizde görüşlerimizi dile getirdik. Ne var ki bildirimizin yazıldığı ve dağıtıldığı zamana kadar, ne DEP ne de Türkiye demokrasi güçleri sözünü ettiğimiz politik perspektif sunma ve onun pratik adımlarını atma konumuna giremedikleri de ayrı bir gerçektir.

DEP'in seçimlerden çekildiği açıklaması da net ve doyurucu değildir. Şu ana kadar DEP'in seçimleri boykot mu edeceği veya kesin girmeyeceği açıklığa kavuşmuş değil. Bu da onun baştan beri izlediği yanlış politikadan kaynaklanıyor. Böyle bir ortamda, doğru tavır; ortak bir protesto hareketini geliştirmek, hiçbir burjuva partisine oy vermemek, eğer bağımsız yurtsever, demokrat adaylar varsa onları desteklemek, yoksa beyaz oy atarak

seçimleri protesto etmek gerekir.

ZORUNLU BİR AÇIKLAMA

Hêviya Gel'in yayımlanan 38-39-40 sayılarla, elinize geçecek 41. sayısı ve bundan sonra yayımlanacak sayılar için kısa bir açıklama yapma gereğini duyuyoruz. Adlarını andığımız sayılarla bundan sonra çıkacak sayılar, Hêviya Gel'in daha önceleri izlediği periyodik yayın özelliğini taşıyor. Belirli aralıklarla ve ihtiyaca göre, siyasal birlikler süreci tamamlanuncaya kadar yayını düzenli olarak sürdürüleceğiz. Ayrıca daha önce çıkan üç sayı hakkında da yanlış anlaşılmalara önüne geçmek için bir düzeltme yapma ihtiyacını duyuyoruz. Yukarıda adı geçen sayılarda, imzalı çıkması gereken bazı yazılar imzasız çıkmıştır. Örneğin; "Değişen dünya ve değişmeyen bizler" yazısı Rojen Xerzi imzasını taşıyor. Adı geçen yazı teknik hata sonucu imzasız çıkmıştı.

Ayrıca siyasal birlikler konusunda da kısa bir notumuzu duyurmak istiyoruz. Bilindiği gibi, Kuzey Kürdistan'da yaşanan süreçte kendini dayatan temel sorunlardan biri de sosyalist zeminde yer alan güçlerin siyasi ve örgütsel birliği sorunudur. Sorun kendini iki temel nedenden dolayı dayatıyor.

Birincisi: Dağınık durumdaki sosyalist güç ve çevrelerin birliği ve bu temelde güçlü devrimci sosyalist bir örgütün yaratılması.

İkincisi: Kürdistan ulusal Kurtuluş Hareketinin vardığı yeni aşamada Ülkemize ve halkımıza somut bir alternatif sunmak ve halkımızın ulusal mücadelesini güçlü bir devrimci önderliğe kavuşturmak. Bu bağlamda, TSK, KUK ve YEKBUN'un başlatmış oldukları sosyalist bir zeminde siyasal-örgütsel birlik süreci yeni bir ivme kazandı. Siyasal birliğin niteliği ve biçimi üzerine ortak temel saptamalarda anlaşılan adı geçen tarafların delegasyonları yakında yapacakları bir açıklamayla kamuoyunu bilgilendireceklerini okuyucularımıza iletmek istiyoruz. Ülkemizde radikal bir alternatif yaratmayı hedefleyen bu tarihsel adımların olumlu sonuçlanabileceğine inancımızı belirttik; redaksiyon olarak taraflara çalışmalarında başarılar dileriz.

DEVİRİMCİ-YURTSEVER KAMUOYUNA

TSK 1. Kongresi Ocak 1994 tarihlerinde da yapıldı. Ülkeden ve Avrupanın değişik alanlarından delegelerin katıldığı Kongrede; birlik hareketi olan örgütümüz TSK'nın kuruluşundan günümüze kadar aradan geçen süredeki çalışmaları değerlendirildi. Ülkemizde, Ortadoğuda ve dünyada hızlı gelişmelerin ve altüst oluşların yaşandığı bir dönemde Kongrenin yapılması; onun anlam ve önemini daha bir arttırıyor. Böyle ciddi ve karmaşık sorunların yaşandığı ve halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu sorunlara dikatleri çeken Kongre; bu sorunlar karşısında hareketimize düşen görev, sorumluluk ve misyonu irdeledi. Bir dizi tartışma ve önerilerin sentezinden çıkan ve gelecek çalışmalarımıza ışık tutan önemli kararlar aldı; ideolojik, politik ve örgütsel perspektifler sundu.

Ülkemiz Kürdistan'da çağımızın en sınır tanımaz barbar sömürge savaşı sürdürülüyor. Hemen her gün dağlarda, köy meydanlarında, kentlerin cadde ve sokaklarında sivil ve savunmasız onlarca insanımız katlediliyor; birkaç kırsal yerleşim alanı yakılıp, yıkılarak haritadan siliniyor, hayvanlar telef ediliyor, dağlar, ormanlar, bağ ve bahçeler yakılıyor; tabiat ve doğa zenginlikleri tahrib ediliyor, yiyecek ve içecekler zehir katılıyor, yakılıyor, talan ediliyor; bazı kırsal alanlara yiyecek ambargosu uygulanıyor, köyler arası alanlar mayınlanarak dolaşım serbestisi tamamen engelleniyor; yerleşim alanları boşaltılarak binlerce insan göçe zorlanıyor ve sonuç itibarıyla Kürdistan adeta insansızlaştırılmaya çalışılıyor. Kısacası sömürgeci faşist TC, MGK ve GK'nın yönlendiriciliğinde devletin ve kukla hükümetin tüm imkanlarını kullanarak bir seferberlik çerçevesinde azgın saldırı ve kıyımlarını devam ettiriyor. Sömürgeci devlet, batağa sürüklendikçe daha bir hırçınlaşarak saldırı ve kıyımlarını arttırıyor. Bununla devlet, halkımızı topyekün sindirmeye, teslimiyete ve ihanete zorluyor. Tüm bu çağdışı uygulamalar karşısında halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi büyüyerek devam ediyor. Mücadele kitleselleşerek daha bir güçleniyor, sömürgeci TC'ye karşı yükselen halkımızın, kin ve nefreti daha fazla pekişiyor. Kürdistan'ın elden gitmesini istemeyen Türk devletin adeta ülkemizi gözden çıkararak harabeye çevirmek istemesi bundandır.

Sömürgeci TC, Kürdistan'da çağımızın en iğrenç uygulamalarını sergilerken metropollerde de Türkiye demokrasi güçlerine aman vermiyor. Katliamlarını kamuoyundan gizlemek için başta özgür Gündem olmak üzere, yurtsever-devrimci muhalif basın üzerindeki baskılarını arttırıyor.

İlerici yurtsever gazetecileri, yazarları, bilimadamlarını zindana atıyor, ağır cezalara çarptırıyor. Düzene muhalefet eden siyasal partilere, sendikalara, demokratik ve mesleki kitle örgütlerine bir bütün olarak gem vurup susturmak istiyor. Mecliste DEP milletvekillerinin dokunmazlıkları kaldırılıp, parti kapatılmak isteniyor. Şimdi de Mart yerel seçimleri yaklaşırken DEP üzerinde yoğun baskılar ve gözaltı operasyonları daha bir yoğunlaştırılarak DEP'in seçimlere girmesi engellenmeye çalışılıyor.

Fakat sömürgeci TC, bir tükenişi yaşıyor. Yapısında var olan siyasal ve ekonomik kriz daha bir keskinleşiyor ve sözcüğün tam anlamıyla bir batağa saplanıyor. Düne kadar kamuoyuna « Vatan sevgisiyle dolu Mehmetçiklerin yuvası » olarak lanse edilmeye çalışılan Ordu da artık eski itibarını yitiriyor. Şimdiden 250 bin civarında olan asker kaçağı sayısı gün geçtikçe artıyor ve bu yüzden asker sıkıntısı çeken Genel Kurmay'ın istemi üzerine şu anda silah altında olan ve Şubat'ta terhis olmaları gereken askerlerin askerlik süresi 3 ay uzatıldı. Kürdistan'daki savaşta başarı elde edemeyen ordu, artık tamamen özel paralı ordu konumuna sokuluyor.

Ne var ki TC'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik kriz, onun yıkılıp gitmesine henüz yetmiyor. Türkiye genelinde yükselen demokratik muhalefet ve varolan potansiyel ideolojik, politik ve örgütsel öncülükten ve merkezi bir yapılanmadan yoksundur. Bu yüzden çıkan muhalif sesler cılızdır ve iktidarı alaşağı etmekten uzaktır. Bu da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yükünü ağırlaştırıyor. Görev, bunun bir an önce örgütlendirilip harekete geçirilmesi ve halklarımızın özgürlük, demokrasi güçleri arasında örülmesi zorunlu olan güç-eylem birliklerinin yaşama geçirilmesidir.

Kongremiz, Güney Kürdistan'da oluşturulan Federe Kürt Devletini içten selamlar ve bunun, halkımızın önemli bir kazanımı olarak kabul eder. Bu parçada halkımızın bu kazanımına tahammül edemeyen bölge sömürgeci devletleri(Türkiye-İran-İrak-Suriye) özellikle son dönemlerde yeni provakasyonlara girerek PKK ve KDP'yi birbirine düşürmeye çalışmaktadırlar. Düşmanlarımızın bu oyunlarını ve « böl-ezdir-yönet » politikalarını boşa çıkarmak son derece önemlidir. Yakın geçmişte PKK ve Kürdistan Cephe arasında meydana gelen kardeş kavgasının faturası ortadadır ve açılan yaralar henüz kapanıp unutulmuş değil. Bu konuda tüm taraflara ciddi görev ve sorumluluk düşüyor. Unutmamak gerekir ki parçalar arası ilişkiler, güç birlikleri ve ortak politikaların saptanıp yaşama geçirilmesi; Kürdistan Ulusal Demokratik Devrimimizin genel çıkarları açısından

her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulmaktadır. Devrimimizin genel çıkarları baz alınarak bölge devletleriyle sürdürülen taktik ilişkilerin, parçalar arası mücadeleye zarar verilmemesine özen gösterilmelidir.

Kongremiz; siyasal birlikler sorununu, ülkemizde yaşanan acımasız sömürge savaşı karşısında, sürece radikal müdahalenin zorunluluğu ve bu bazda hareketimize düşen görev ve sorumlulukları bir bütünlük içinde ele aldı. Birlik hareketi olmamız, siyasal birlikler konusunda edindiğimiz pratik deneyim, bu sorunun hem zor, hem de o kadar onurlu bir görev olduğuna parmak bastı. Kuruluşundan günümüze kadar siyasal birlik sorununu gündeminde tutan hareketimiz, belirli öznel ve nesnel nedenlerle birlik sorununu gündemine getiren siyasal yapılanmaların şimdiye kadar istenilen düzeyde ve genişlikte adım atamamalarını bir eksiklik gördü ve halkımızın genel devrim çıkarları ön planda tutularak, yeni adımların atılabileceğini vurguladı. Kürdistan'da ve yurtdışında muazzam bir sosyalist potansiyel olduğu, ancak bunun dağınık olmasından ötürü halkımıza bir alternatif sunamadıkları ve varolan tek tek yapılarla devrimci sürece müdahale edilemeyeceğini, bunu gerçekleştirmek için, sosyalist yapıların siyasal birliğini daha bir güncelleştiriyor ve yakıcı hale getiriyor. Bu nesnel durumdan hareket eden Kongremiz, daha önce ilkesel olarak prensip anlaşmasına vardığı TSK, KUK ve YEKBÜN'la oluşturduğu platform baz alınarak; siyasal birliğin geniş bir çerçevede gerçekleşmesi doğrultusunda çalışacağını karar altına aldı.

Kongremiz, Kuzey Kürdistanlı 12 siyasal yapının başlatmış olduğu Cephe çalışmalarının önemini ve gerekliliğini vurguladı. Karşılıklı güven temelinde güç ve eylem birliklerinin ve giderek Cephe birliğinin gerekliliği halkımızın, karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve mücadelesi açısından hayli önem taşıdığı tartışma götürmez. Zaten biz, hareket olarak çıkışımızdan beri güç ve eylem birliklerini, cephesel birlikleri sürekli savunduk ve gelineen noktada politikamızın doğruluğu ve haklılığı pratik yaşam tarafından da kanıtlandı. Biz bundan gurur duyarız ancak.

Kongremiz, Doğu bloku ülkelerinde yaşanan altüst oluşlarla sosyalizmin önemli ölçüde prestij kaybına uğradığına işaret etti. Ancak yeryüzünde sömürü ve baskı devam ettikçe sosyalist düşüncenin de yaşayacağı, sosyalizme henüz bir alternatifin yaratılmadığı, kapitalizmin ise insanlık alemini mutluluğa götüremeyeceği ortadadır. Bu bazda sorunu ülkemizin somutuna indirgeğimizde; radikal, militan, savaşkan ve çağdaş bir sosyalist partinin boşluğu bulunduğu bir gerçekliktir. Sosyalistlerin siyasal birliği sağlanarak Kürdistan'daki savaş sürecine müdahale edilebilir ve alternatif yaratılabilir. Açık ki böylesi bir alternatif, yarınların

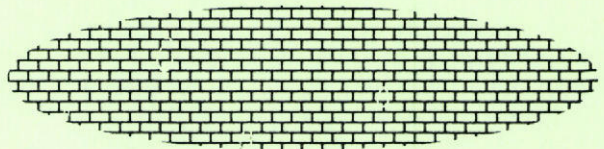
bağımsız ve özgür Kürdistan'ında demokrasinin de güvencesi olacaktır.

Sosyalist ülkelerin dağılışı ve buralarda kapitalizme yönelme hareketleri, elbetteki olumsuz ve karşı devrimci gelişmelerdir. Bunu fırsat bilen başta ABD olmak üzere batılı Emperyalist müttefikleri, ortaya attıkları « Yeni Dünya Düzeni » ile formüle edilen; uluslararası tekelleri kapitalistler arasında dünyanın yeniden paylaşımı demektir ve açıktır ki buda bölgemizde radikal devrimci hareketleri istememektedir. Bu yeni durumu hesaba katan kongremiz; halkımızın ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, halkımızın öz gücünü temel almayı, bağımsız ve kişilikli bir dış politika yürütmeyi; Kürdistan Ulusal Demokratik Devrimin genel çıkarları doğrultusunda komünistlerden kiliselere kadar her kuruluş, parti, kişi ve devletle ilişki kurabileceği, ittifak yapabileceği gerçeğini sergiledi.

Yaşanan bu süreç, genel hatlarıyla hareketimizin temel politik perspektiflerinin doğruluğunu sergiledi. Ne var ki, ağır yenilgi şartlarında ve binbir belayla boğuşarak kurulan hareketimiz; yaptığı isabetli politik tespitler doğrultusunda adımlar attı ve atılan her yeni adımla birlikte beklenmedik belalar ve sorunlarla karşılaştı. Kısa sürede hareketimizin mimarları Kek Saleh ve Serdar yoldaşları kaybetti. Önderlerimizin zamansız şehadetleri özel olarak yapımız için, genel olarak halkımız için büyük bir kayıp oldu. Gelineen noktada kongremiz, şehit önderlerimiz Saleh ve Serdar yoldaşların ve Uludere-Yuksekoa şehitlerimizin bıraktıkları mirası gözbebeğimiz gibi koruyup, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine kanallıze edeceğimizi, mücadele bayrağını yükselteceğimizi önemle vurgularız. Sürecin dayattığı ağır görev ve sorumluluğun altından tek başımıza kalkamayacağımız gerçeğini gözönünde bulunduran hareketimiz; Kürdistan'da mevcut sosyalist yapıların ve potansiyelin, ortak bir kurmanın önderliğinde merkezileştirilmesiyle alternatifin, yaratılabileceğini vurgular; zorlu ve onurlu olan siyasal birliğin sağlanmasında kendine düşen görev, sorumluluk ve özveriye göstereceğini Kürdistan yurtsever-devrimci- sosyalist kamuoyuna duyurmayı görev bilir.

**YAŞASIN TSK 1. KONGRESİ!
YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE
ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!**

**OCAK 1994
TEVGERA SOSYALİST A KURDISTANÊ
(TSK)
MERKEZ KOMİTESİ**

VAHŞETE KARŞI DİRENİŞ KAZANACAK UMUT, ZÜLME ÜSTÜN GELECEK !

Lokman POLAT

Sömürgeci Türk devletinin, Kürt halkına karşı sürdürdüğü kanlı, kirli ve vahşi saldırıları topyekün savaş boyutuna ulaşarak sürüyor. Kuzey Kürdistan'da sömürgeciliğin uyguladığı vahşet, soykırım ve katliamlar had safhaya ulaştı. Ülkemizde, sömürgeciler tarafından uygulanan zulüm ve barbarlık, dünyanın hiç bir ülkesinde uygulanmamıştır. Tarihte hiçbir sömürgeci devlet kendi kolonilerinde (sömürgeleştirilmiş ülkelerde) Türk sömürgeciliğinin yaptığı vahşeti yapmamıştır. Kadın gerillaların cesedlerinin soyulduğu çırılçıplak gazetelerde sergilenildiği, TV'de gösterildiği başka bir ülke var mı? Şehid kadın ve kız gerillalarının ölü bedenine tecavüz edildiği nerede görülmüştür?

Türk sömürgeciliği, ülkemiz Kürdistan'ı yakıp yıkıyor. Şehir, ilçe, Nahiye ve köyleri yakıyor, evleri ve ormanları ateşe verip yakıyor. Kadın, çocuk, ihtiyar demeden, Kürt halkını katliamdan geçiriyor. Faşist Hitler'in yapmadığını sömürgeci Türk devleti yapıyor.

Sömürgeci devlet, kanlı, vahşi ve kirli savaşı sürdürürken hiçbir zaman uluslararası savaş kurallarına uymuyor. Cenevre anlaşmasını, savaş hukukunu her zaman çiğniyor. Sömürgeci Türk burjuvazisi kana doymuyor. "Faşist Kadın Lider" olma histerisine kapılan Tansu Çiler, "Kan, daha çok kan" diye ortalıkta nara atıyor.

Kurdistan'daki kirli savaşı çok yönlü bir şekilde sürdüren sömürgeci devlet, şövenizmi geliştirerek, "birlik ve beraberlik- bölünmez bütünlük" edebiyatıyla, kirli topyekün savaşı daha da geliştirerek, üst zirveye doğru tırmandırarak, sürdürüyor.

"Teröre karşı" demagojisiyle psikolojik savaş boyutunu geliştiren sömürgeci devlet, Türk halkının, işçi ve emekçinin gözlerinin içine baka baka onları psikolojik demagojiyle kandırmaya çalışıyor,

aldatıyor. "Teröre Karşı" demagojisi bir uydurmadır. Ezilen, sömürülen, baskı altında olan, hertürlü insanı demokratik ve ulusal haklarından yoksun olan, mazlum bir halkın mücadelesi "Terörizm" değildir. Kürt halkı, yalnız silahlı mücadeleyi değil, hertürlü mücadele biçimlerini ve bu arada demokratik mücadele biçimini de sürdürüyor. "Teröre karşı" demagojisini geliştiren sömürgeci devlet, demokratik mücadeleyi sürdüren Kürtlere karşı da baskı ve zulmünü uyguluyor. Özgür Gündem yayınının zorbaca engellenmesi, değişik baskılara hedef olan DEP'in kapatılmak istenilmesi, neyin nesidir? Sömürgeci devletin demagojisine kanan birisi, sanır ki Kürtler direniş ve mücadeleyi bıraksalar, sanki Türk devleti haklarını verecek.....

Hayır. Hak verilmez, alınır. Türk devleti 70 yıldır Kürtlerin hakkını vermedi. Onun içindir ki, tarihten günümüze dek Kürt halkının mücadelesi haklı ve meşru bir mücadeledir. Kürt halkının bu haklı savaşını desteklemek bir insanlık görevidir. Bu haklı mücadeleyi desteklemeyenler, bırakın demokrat olmayı, insan bile olamazlar.

Özellikle Türk halkı, işçi ve emekçileri, Kürdistan gerçekliğini görmek zorundadırlar. Bu kirli savaş onlara da zarar veriyor. Türk devletinin sürdürdüğü bu savaşa karşı seslerini yükseltmelidirler. Türk gençleri bu kirli savaşa alet olmamalı, askere gitmemelidirler.

Türk devleti, asker ve polisi, Kürt halkına karşı uluslararası savaş hukukuna göre savaşıyor. Beş(5) gerilla'ya karşı beşbin askerini savaş alanına sürüyor. Tank, top ve uçaklarını kullanıyor. Kimyasal silahlar kullanıyor. Esir gerillaları vahşice öldürüyorlar. Yaralıları görülmemiş işkenceler yapıyorlar. Vucutlarından etlerini kopartıyorlar, burun ve kulaklarını kesiyorlar.

Şehid düşen kadın, kız gerillaların çıplak vucutlarını gürsel basında, Tv.de gösteriyorlar.

Bunlar ölümlere bile saygı göstermiyorlar. Bir Türk subayı, basına verdiği bir demeçte "Benim askerlerim leş toplamaz" diyor. Bu vahşi anlayış, bu kati barbar tutum dünyanın neresinde görülmüştür?

Sömürgeci ordu birlikleri, polis, özel tim ve askerler, Kürt köylerinde köylüleri canlı, canlı ateşin içine atarak yakıyorlar. Dünya devletleri bu zulme ve barbarlığa karşı seyirci kalıyorlar. Onlar sadece devletlerinin menfaatlerini, kendi ekonomik çıkarlarını düşünüyorlar.

Türk halkından da ses, seda çıkmıyor. Bütün burjuva partileri Kürt halkına karşı birleşmişler, "Milli mutabakat" oluşturmuşlardır. Türk Solu ise zaten ölmüştür. Doğu Perinçek gibileri de, solculuk adına Kemalistlik yapıyorlar, devletlerine akıl hocalığı yapıyorlar.

Bugün Kürt halkı var olma ve yok olma mücadelesi içersindedir. Kürt halkı, onun devrimci, yurtsever ve sosyalist güçleri "Yan Kurdistan, yan neman" şiarıyla özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini sürdürüyorlar. Kürt halkı kendi özgüçüne dayanarak direniyor, özgürlük savaşını sürdürüyor. Bugün Kürdistan'da binlerce şehit var. Özgürlük ağacı şehit kanlarıyla sulanılıyor.

Kürt halkının savaşını tarihsel bir süreçten geçiyor. Ulusal birlik geliyor. Kürdistan ulusal demokratik cephesi oluşuyor. Bu gelişmeler, sömürgeci Türk burjuvazisinin uykularını kaçınıyor. Onlarda korku ve panik yaratıyor. Sömürgeci burjuvazi de artık biliyorki sömürgeleştirdiği Kürdistan elinden gidiyor. Onun için, kudurganlaşıyor, vahşet ve zulüm uyguluyor. Ama ne yapsalar da nafi. Onlar artık mücadelenin önünü tikiyamazlar, ulusal kurtuluş mücadelesini engelleyemezler. Onların uyguladığı vahşete karşı, Kürt halkının direnişi kazanacak. Umut, zulme üstün gelecektir.

Lokman POLAT
TORINA
ŞÊX SEÎD

Derket
Weşanên Hêvîya Gel

BI KIRAS Û ŞALA JINAN LÊ BI MEJÛYA PATRIARKALISTAN

Şermîn Bozarslan

Nûha li Tirkîyê, li her qadên jîyanê, bayê Tansu Çiller dizuzikîne. Têt zanîn ku dewleta Tirk û civata Tirk li gor nizama patriarkalîzm ava bûye û ne di qanûnê xwe de, ne jî praktîkê de ji bona beşdarbûna jinan a jiyana civakî polîtîk û ekonomîk tu tedbîr negirtiye, xwestinek weha jî nîşan neda ye. Dewleta Tirk wek di di her pirsê de, di pirsê jinan de jî xwediyê du standardê ye.

Bî salane ku dewleta Tirk ji ber teda, zilm û qetlîamên xwe yê li ser gelê Kurdistanê, ji ber tunebûna mafê mirovatî û netewî, ji ber rewşa zarokan û jinan ji aliyê gelek mercên navnetewî û yê mafên mirovan ve dihat mehkûmkirinê. Di binê daxuyaniya FN (Koma Navnetewî) de, şertê parîs û hin peyman û daxuyaniyên din de jî îmza wan heye. Ew jî mafên zarokan û neteweyên hidik li gor van daxuyaniyan qebûl kirine, lê bîcîh neanîne. Êdî di civînên navnetewî de ruyê wan roj bi roj reştir dibûn. Ji bo kirinên xwe yê antîdemokratîk veşêrin, dezgehên taybetî ji bo qetilkirina Kurdan avakirin. Bi haleta cehşîtiyê, kontrgerilla-Hizbulahtiyê bi sedan mamoste, rojnamevan xwendevan, esnaf, îmam, jin û zarok kuştin; terora xwe gelek awayan domandin. Dîsa nikaribûn van teroran dewleta Tirk li ber çavên raya giştî ya cîhanê sedî sed bide temirandin. Tansu Çiller di wexteke weha de gihîşt hewariya wan. Ji bo dewleta Tirk nefes bistîne û di eynî wextê de bi her metodên zordar êrîş bibe ser tekoşîna netewî ya Kurdistanê û li ser tevayiya gelê me terora dewleta xwe bidomîne û bi qic-pîran ve tevayiya gelê me wek terorîst bide nîşandanê, boyaxeke nûh, astarê nûh hewce bû, ew boyax û astar jî Tansu Çiller bû. Ger Tansu, di mesela kurdan de li

gor xwestina ordiya Tirkîyê ji mêrên serokwezîrên bihurî zêdetir mêranî ya xwe nîşan nedana, ew çiqas zana, jêhatî û polîtîkvan bibana jî, jibo serokwezîrtiyê ji aliyên patriarkalîstan ve tu car nedihat hilbijartinê.

Tansu Çiller û pirsê jinan

Dinya, ji aliyê mêran ve têt idarekirin, ev rastiyeke ye. Biryarên ku hem jibo jinan û mêran derbas dibê, tenê ji aliyê mêran ve têt dayînê. Ev rewş divê bêt guhertinê. Daxwaz ev e ku li dinyayê hejmarên serokweiran, parlementeran, ekonoman û hwd ên jin zêdetir bibe. Jin û mêr di jîyanê de dibin xwediyê tecrubên cîda û di her beşên civatê de, divê her du alî jî hebin. Dereca temsîla jinan, dide nîşandanê ku ew civat çiqas pêşketî yan jî paşketî ye. Lê dîrokê heta nûha nîşanî me daye ku di civatên patriarkalîstan de jinên ku hatine van mercyan û xwedî biryar bûne gelek caran dane ispatkirinê ku wek wan difikirin û ji bo domandina vê nîzamê kar dikin. Tansu Çiller jî, ji ber van sedeman hat hilbijartin, yanê bi mêjuya patriarkalist, kolonyalist û faşîst, lê bi kiras û şala jinan.

Ji bo gel, guhertina cinsiyeta pelçiqandinê û zilmê tu mana ifade nake. Tansu Çiller ne jibona jinên Tirkîyê, ne jî jibona jinên Kurdistanê tu tiştekî baş nekiriye, mafên wan ne parastîye, gotinek li ser mafên jinan ji devê xwe dernexistî ye. Ew, dê jibo başkirina rewşa jinan, rewşa gelê Tirk û Kurd tiştekî qenc neke; lê jibo berdeewamiya vê sîstema gemar, jibo mafên militarîstan, kolonyalîstan, kapitalîstan çi hewce ye bike, heta ji bavê xwe Demirel jî zêdetir mêranî bike.

Dê çavên xwe bigre û nebîne ku; piraniya jinan ne xwediyê aboriya serbixwe ne û dew-

let jiyana van jinan ji her alî ve teslîmê mêran kirî ye.

Piraniya jinan fersenda xwendina bilind nedîtine û gelek ji wan bê xwendin û nivîsandin in. Bi hezaran jin, ji neçariyê laşên xwe difroşin. Jinên karker, memûr, ji tunebûna imkanên hêlîn û izna dayikbûnê mecbûr dimînin ku karên xwe berdin.

Bi milyonan jin bi malbatên xwe ve xizanî dikûşînin.

Jinên Kurdîstanê jî dixwazin wek her jinên neteweyên din, mafên xwe yê netewî bi dest xin, ji ber vê yekê jî, ji aliyê hêzên dewletê ve, ew di gel zarok û malbatên xwe ve tîr qetilkirinê,

şewitandinê, ji axin xwe bi zor tîr qewirandinê

Ne tenê li Bosnayê, li Kurdîstanê jî, leşker, tim û polîs tecawuzê jinan dikin. Yek ji wan jî ji Dêrikê Şukran Aydin bû.

Zarokên 7 salî jî, ji bo aboriya malê di sûkê de kar dikin.

Mafên mirovan di bin lîngan de ye, demokrasî tûneye. Girtiyên siyasî hene, mirov bê mehkeme ji aliyê polis ve tîr kuştin, revandinê. Yek ji van nimûnan jî nûçevana Özgür Gündem Aysel Malkaç e.

Gurbetelli Resöz û gelek jinên din ji ber rojnamegeriyên xwe di zîندان de ne.

"Dê" Tansu Çiller van tiştan û gelek tiştên din nabîne. Ger bidîtaya, dê nekarîbana bibûna serok wezîra Tirkîyê. Ew di aliyekî de gelê Kurdîstanê qetil dike, li Bosnayê jî rexne li di nyê digre û dibêje ku, qetilkirina gelê Bosna divê bê sekinandin. Li gor dewleta Tirk qetilkirina gelê Kurd meşru ye. Ordiya

Tirk, ji Tansu re destûr nêdan ku here Licê, lê ew dîsa ji bo boyaxê şandin Bosnayê. Li Bosnayê herdu serok wezîrên jin (ya din ya Pakistanê bû) qala dayikîyê kirin û heqaretekî mezin li dayikan kirin. Weke ku dixwestin zordestiyên xwe veşêrin, ji objektîfan re nerm, nerm kenîyan. Lê gotineke bavpîrên Kurdan heye dibêje ku; "rûyê reş hewceyê teniyê ye". Bi rastî ev gotin ji bo Tansu, çiqas rast e. Mirov dibê qey ji bo wê hatiye gotin. Belam Tansu Çiller dema li Bosnayê şikir li zarokan belav dikir; Di eynî demê de jî leşkerên wê, tîmên wê yê taybetî li Kurdîstanê bi dehan zar û zêç û jin dikuştin. Ma eynê hêzên çekdar yê Tansuyê nînin ku li Cizîrê, Licê, Qulpê, Şernexê, Gewerê û li Dîgorê gelê Kurd didan ber gulebaran û bi hovîtiyeke mezin wan qetil dikir. Gund û bajarên wan wêran dikir û dibûn sedem ku bi sedhezaran malbatên Kurd yê neçar di bin vê tofanê de koçewar bibin. Ma rûreşiyêke wiha li tu derê diinyayê hatiye dîtinê? Li welatekî şikir bide zarokan û li welatekî din jî bombe û gulebaran...? Nuha wezîrên Tirk ji delegasyonên Ewropa re dibêjin; "Em wek millet pir qedir û qîmet didin jinan. Binêrin, Tirkîye ji aliyê jinekê ve têt îdarekirin, em ew-qas medenî ne".

Presa pir medenî(!) ya tirkî xwe konsentrêya rindîtiya Tansu, kinc û şalên Tansu kirine. Di rojnameyên wan de gelek xeber li ser şekla fizîkiya Tansu hene, lê li ser kirinên Wê kême xeber hene.

Tansu, di welatên Ewropa de bi xwe re astarekî din jî digêrîne. Ew jî cehşê mezin "Kurdê" Licê, Hikmet Çetin e ku ji tirkî zêdetir tirk e û ji wan zêdetir dijî gelê Kurd e. Ger wiha neba ew jî dibû wezîrê derve yê Tirkîyê?

SİYASAL SÜREÇ, BİRLİKLER SORUNU VE DEVRİMCİ ALTERNATİF ÜZERİNE

Botan Amedi

Ülkemizin uluslararası sömürge yapısı ve parçalı durumu halen devam ediyor. Bu somut gerçeklikle birlikte her parçada değişik düzeylerde bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi de sürüyor. Sömürgeci bölge devletlerin soykırım, talan, asimilasyon ve Kürdistan'ı insansızlatırma gibi çağdışı, hiçbir sınır tanımaz barbar uygulamalarına ramen halkımızın haklı mücadelesi giderek güçleniyor, kitleselleşiyor ve uluslararası platformların da gündemine girmeye başlıyor. Halkımızın sömürgeci köleliğe karşı yürüttüğü zorlu ve onurlu mücadelesinin uzun bir tarihi geçmişi vardır. Kanlı mücadele tarihimiz birçok destansı direnişleri sergilediği gibi, bunun eşliğinde ihanet örneklerinin de kaynaklık ettiği dramatik yenilgilere de kaynaklık etmiştir. Ülkemizin ve halkımızın jeopolitik, siyasal, coğrafik, ekonomik ve toplumsal yapısından kaynağını alan ve hemen hemen her dönemde yürütülen ulusal hareketin yapısında kendini gösteren ve mücadeleyi olumsuz yönde etkileyen zaafılar, hatalar, eksiklikler, yetmezlikler devam edegelirdi ve bu, toplumumuzda derin yaralar açtı. Tarihimizin bu olumsuz mirasından payını alan ulusal demokratik hareket, şu veya bu parçada, şu veya bu düzeyde bu "uğursuz" mirası beraberinde taşıdıkları ve halen de sürdürdükleri hoşumuza gitmese de acı, ama nesnel bir gerçekliktir. Daha da olumsuz ve kötüsü, kangren bağlamış bu olumsuz mirasın değişik dönemlerde ve değişik parçalarda kardeş kavgası durumuna da gelerek kan davasına dönüştürülmesidir. Açıktır ki bunun "sınıf mücadelesi" veya "iktidar mücadelesi" şeklinde hiçbir maddi temeli olmayan gerekçelerle izah edilmesi mümkün değildir. Böylesi gerçekçi olmayan soyut gerekçelerin arkasına sığınmak da doğru bir tavır değildir.

Güney Kürdistan Federe Devleti'nin ilanı ve başta Kuzeydeki mücadele olmak üzere öbür parçalarda yürütülen kurtuluş mücadelesinin aldığı mesafe ve bir-

birini yakından etkilemesi ile ülkemizin siyasal ve tarihsel durumu bir bütün olarak gözönünde bulundurulduğunda; değişik parçalarda kurtuluş mücadelesini sürdüren yurtsever-devrimci ulusal güçlerin güç-birliğini, dayanışmasını ve buradan hareketle ortak ulusal bir otorite yaratmasını daha bir zorunlu kılıyor. Bu, aynı zamanda ülkemiz sorununun uluslararası bölgesel boyutlarının dayattığı bir zorunluluktur ve sömürgeci ortak düşmanlara karşı ortak direniş ve savunma stratejilerinin geliştirilmesi için de gereklidir. Bu stratejinin hayata geçirilmesi; sömürgeci bölge devletlerinin "böl-zayıflat-yönet" politikalarını ve ulusal güçlerin zaaflarından yararlanma oyunlarında boşa çıkaracaktır. Bu, aynı zamanda parçalar arası ulusal birliğin sağlanmasında, ortak dil ve kültürün geliştirilip pekiştirilmesinde de önemli bir işlev görecektir. Bu somut gerçeklerden hareket edildiğinde; Kuzey Kürdistan Ulusal Demokratik Devriminin en yakın stratejik müttefiklerinin, diğer Kürdistan parçalarındaki ulusal kurtuluş güçleri olduğu somut gerçekliğini de ortaya çıkarıyor. Bu nesnel durum, K. Kürdistan Devriminin objektif olarak Türkiye işçi sınıfı ve demokrasi güçleriyle olan ittifakların ve enternasyonalist dayanışmanın durumunu değiştirmiyor.

Bu genel çerçevede ülkemizin en büyük parçası olan Kuzeydeki durumu da kısaca şu şekilde özetlemek mümkündür: Kuzeyde çok önemli değişimler yaşanıyor. Sömürgeci TC, tam bir seferberlik halinde çağımızın en barbarlık örneği olan sömürge savaşını sergileyerek Kürdistan'ı adeta baştan başa kana bulamış durumda. Gerilla mücadelesiyle başedemeyen TC, gerillanın intikamını adeta sivil halktan alıyor. Bu yüzden köyler, kasabalar yakılıp yıkılıyor, yöre insanları kitlesel kırımdan geçiriliyor; yüzbinlercesi sürgün ediliyor ve mecburi göçe zorlanıyor. Bu uygulamalarıyla TC, halkın gerillaya olan desteğini sözümona kesmeyi hedefliyor.

Ancak özel olarak Kürdistan'da, genel olarak da

Türkiye'de kitle katliamları, yerinde infazlar, işkenceler; halklarımızı bir bütün olarak sindirmeye, teslim almaya yönelik çağdışı politikalar, TC'nin tamamen bir çıkmaza girdiğini, batağa saplandığını sergiliyor. TC, düzenin yapısında mevcut olan ekonomik ve siyasi kriz derinleştikçe daha bir çılgınlaşarak saldırılarını, baskılarını arttırıyorlar. Tüm bu vahşi uygulamalara rağmen mücadele durmuyor, kitleselleşerek devam ediyor. Türkiye çapında da istenilen düzeyde ve örgütlülükte olmasa da geniş halk muhalefetine hoşnutsuzluğu, baskı ve sömürüye karşı olan tepkileri derinleşerek yükseliyor. Ancak Türkiye işçi sınıfı ve demokrasi güçlerinin en önemli eksikliği, handikapı ve içinde bulunduğu çıkmaz; gerçekten kendi sınıfına yaraşır ideolojik, politik ve örgütsel önderlikten yoksun oluşudur. Bu yüzden de TC'nin temelini hedefleyen ve iktidara yönelen bir alternatif yaratamamıştır.

Açık ki işçi sınıfı, geniş emekçi yığınlar ve bir bütün olarak sömürü ve baskı düzenine karşı olan demokrasi güçleri; kendi öz sorununa sahip çıkamadıkça ve somut alternatifler yaratamadıkça, kokuşmuş bu düzene karşı kendi sesini duyuramadığı gibi Kürdistan'daki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı

olan enternasyonalist görevlerini de yerine getiremez. Çünkü kendi öz sorununa sahip çıkamayan ve bunun temsilciliğini layıkıyla yerine getiremeyenlerin başka sorunlara sahip çıkmaları ve bu konuda kendilerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirmeleri beklenemez. Tıpkı aç olan bir insanın, aç olan başka bir insana yiyecek yardımında bulunamayacağı gibi.. Kısaca vurgu yaptığımız bu konuda Türkiye işçi sınıfı ve demokrasi güçleri, kendi emek alternatiflerini yaratmak; sömürücü ve baskıcı devlet çarkının temelini yönelmeyi baz alarak iktidarı hedefleyen bir mücadele hattını yaratmakla karşı karşıyadırlar. Bu görevlerini yerine getirebildikleri ölçülerde, Kürdistan halkının ulusal mücadelesiyle geniş yelpazeli bir emek ve özgürlük cephesini kurabilmeleri mümkün olacaktır. Bunun gerçekleşmesi, her iki halkın mücadelesini de kolaylaştıracağı tartışma götürmez bir gerçekliktir. Halkların gerçek eşitliği ve kardeşliği temelinde mücadele alternatiflerini yaratmak ve birliktelikler sağlamak konusunda her iki tarafa da ve özellikle Türkiyeli tarafa daha önemli görev ve sorumluluklar düştüğü gayet açıktır.

Kürdistan'lı yurtsever-devrimci siyasal güçler arasında başlatılan cephe çalışmaları, bu konuda önemli ve somut adımlardır. Atılan bu adımları karşılıklı güven temelinde olgunlaştırmak ve halkımızın da beklentisi haline gelen cephesel birliği gerçekleştirmek gerekiyor.

Cephe çalışmalarına katılan siyasal yapıların karşılıklı olarak taşıdıkları bazı çekinceleri anlayışla ve olgunlukla karşılamak gerekiyor. Bu konuda tüm tarafların siyasal olgunluk göstererek, varolan çekinceleri gidermek ve sağlıklı bir zemin oluşturup atılan adımları sonuçlandırmak için ciddi görev ve sorumluluk düşüyor. Ancak son aylarda kimi yayın bazında gündeme getirilen "teşhir etme" ve "eleştiri" adına açıkça tasfiyeci anlayışın kaynaklık ettiği tehlikeli bir yönelmeden söz etmek gerekiyor. Açıktır ki tasfiyeciliği hedefleyen "eleştiri"ler ve

"teşhir"ler, hem cepheleşmeyi engeller, hem de mevcut siyasal süreci geriye çekmeye hizmet eder. Bu, daha önceleri siyasal güçler arasında varolan ve önemli tahribatlara neden olan sorunların üzerine körükle gidilerek yeni bir kaosun yaşanmasını da beraberinde getirebilir. Bunu şimdiden görmek gerekiyor. Sübjektif niyetler bu olmasa da, objektif olarak son tahlilde hedeflenen, maalesef budur. Ki öyle bir durumun yaşanması ve devrimci dürecin geriye çekilmesi karşısında zararlı çıkacak olan tüm siyasal güçler olacak ve genel olarak da bunun faturasını Kürt halkı çekecektir. Kürdistanlı siyasal güçler birbirlerini eleştirmesin demiyoruz elbet. Cephe kurulsun da eleştiriler her zaman olacaktır, olmalıdır da. Fakat önemli olan, mücadelenin

Kürdistanlı siyasal güçler birbirlerini eleştirmesin demiyoruz elbet. Cephe kurulsun da eleştiriler her zaman olacaktır, olmalıdır da. Fakat önemli olan, mücadelenin asıl sıvri ucunu sömürgeci düşmana yöneltmek; mevcut koşullara ve siyasal sürece denk düşecek ve varolan olumsuzlukları giderici yönde yapıcı ve yol gösterici eleştiriler yapmaktır. Eleştirinin dozajı, seviyesi, niteliği ve kullanılacak üslubun bile düşmanlarımıza malzeme vermeyecek düzeyde ve olgunlukta olmasına özen gösterilmelidir.

asıl sıvri ucunu sömürgeci düşmana yöneltmek; mevcut koşullara ve siyasal sürece denk düşecek ve varolan olumsuzlukları giderici yönde yapıcı ve yol gösterici eleştiriler yapmaktır. Eleştirinin dozajı, seviyesi, niteliği ve kullanılacak üslubun bile düşmanlarımıza malzeme vermeyecek düzeyde ve olgunlukta olmasına özen gösterilmelidir.

Gelenen bugünkü aşamada cephe platformunu oluşturan tarafların, bazı çekinceler taşımalarının önemli bir etkeni de kuşkusuz ki geçmişte yaratılan tahribatların güvensizlik temelinde kendini yansımasıdır. Bunu görmek gerekiyor. Çünkü yurtsever güçler arasında başlatılan "protokoller" ve ardından yapılan cephe çalışmaları, bir süreç değerlendirmesini zorunlu kılıyordu. Zira yaşanan süreç, yurtsever kimi güçler arasında uzun süre devam edegelen "hain"lik, "işbirlikçi"lik, "ajan-provakatör"lük gibi maddi temelden tamamen yoksun olan ucuz suçlamalar ve akla gelebilecek her türlü dedikodunun devam ettiği; günübirlik ve makyavelist politikaların temel politika haline getirildiği bir

dönemdi. Ayrıca UDG, HEVKARI, FKBDC, SOL-BİRLİK, TEVGER, DBP gibi birer enkaz haline gelen birlik deneyimlerine ebelik eden birbirlerinin varlığına tahammül etmeme, birbirini dışlama, dar grupçuluk, faydacılık, sekterlik, sağ ve "sol" tasfiyecilik mantığı ve yeltenişlerin bir bir irdelenip sergilenmesi ve bunlardan öğretici dersler çıkarılması açısından da sürecin değerlendirilmesi son derece önemli ve gereklidir. Eğer söz konusu edilen cephe çalışmaları yerine güç ve eylem birlikleri platformları olsaydı; o zaman geçmişin ve yaşanan sürecin irdelenmesi belki bu kadar önem taşımayabilirdi.

Halbuki cephe ve siyasal birlikler gibi önemli platformlarda böylesine ciddi ve çok yönlü bir irdelenmenin gerekliliği,

yazımızın genel çerçevesinde de görüle-bileceği gibi yadsı-namaz bir zorunluluktur. Aslında cephe girişimlerine yö-nelik yapılan ilk toplantılarda geçmişin irdelenmesi ve günümüz sürecinin sağlıklı bir değerlendirilmesi yapılsaydı; belki de sorunlar daha değişik bir bazda-örneğin; güç ve eylem birlikleri ba-zında- ele alınıp bir sonuca gidilerek; bu-na uygun adımlar atılabilirdi. Ne yazık ki bu yapılamadı ve deyim uygun düşerse, cephe sorununa büyük çoğunlukla o zamanki atmosferin de etkisinde kalınarak balıklama atlandı. Halbuki sürecin iyi değerlendirilmesi yapılarak güç ve eylem birlikleri ve belirli bir süre içinde sağlam bir zemin oluşturulduktan sonra cephe kurma aşamasına gidilmesi daha gerçekçi idi. Biz istesek de istemesek de, yaşananlar, sözünü ettiklerimizin tersine oldu. Ancak tüm bu olumsuzluklara rağmen cephe platformuna katılan tüm güçlere düşecek görev ve sorumluluk; cephe çalışmalarını baltalamak değil, tersine, varolan çekinceleri giderici yönde yapıcı ve samimi çabalar sarfederek mevcut sorunlar giderilebilir, bu mümkündür. Yeter ki geçmişten öğretici dersler çıkarılabilinsin ve karşılıklı samimi çabayla gerekli olan devrimci duyarlılık sergilenebilinsin.

Bu yazının çerçevesini gözönünde bulundurarak içinde bulunduğumuz devrimci siyasal süreci ana hatlarıyla ve özet olarak sergilememizin iki nedeni vardır. Birincisi, yukarıda sözünü ettiğim cephe çalışmalarına ilişkin atılan adımlardır. İkincisi ise, siyasal birlikler konusunda gündeme gelen ve yapılan girişimlerdir. Kuzey Kürdistan'lı sosyalist güçlerin siyasal birliklerini oluşturup sürece denk düşecek radikal bir alternatif yaratma girişimlerini ele alma-

dan önce bir sorunun altını çizerek tekrar vurgulamak istiyorum. Geleceğin zafer halkasını yakalayabilmek ve ona uygun düşecek devrimci bir alternatifin temelini atabilmek; şu anda içinde bulunduğumuz devrimci sürecin özelliklerini iyice kavramamızla mümkündür. Çünkü devrimci siyasal sürecin doğru ve sağlıklı bir biçimde kavranılması ve özümsemesi; Kürdistan

Ulusal Demokratik Devrim Sorunlarının algı-lanmasında göz ardı edilmeyecek ve küçümsemeyecek önemli bir sorundur. Bu, aynı zamanda yaşanan sorunların aşılması, geleceğin zorlu ve onurlu olan mücadelesinin örgütlenmesi açısından da bir önkoşuldur. Çünkü bu sorun, mücadelenin geleceğini belirleyen faktörlerden bir tanesi olması yönünden de gereklidir. Günümüz devrimci sürecinin, özellikleri birçok açıdan irdelenip gözönünde bulundurulduğunda; sosyalist siyasal birlik konusunda en önemli sorunun, nasıl bir alternatif partiye ihtiyaç duyulduğudur. Bu sorunun

çok yönlü ve net bir biçimde ortaya konulması için de, birlik sürecini başlatan tarafların ideolojik, politik ve ör-gütsel sorunlarda varolan ayrılık noktalarının belirlenmesiyle sorun açılmalıdır. Bundan hareketle tarafların olumlu ve olumsuz yönleriyle geçmiş ve gelecek yeni dönemin mücadele perspektifleri, ittifaklar politikası, sosyalizm anlayışı ve parti kavrayışını devrimci bir sorumlulukla sergilemeleri gereklidir. Demin de işaret ettiğim gibi; Birleşmeden önce ve birleşebilmek için ara-mızdaki ayrılıklara önce kesin ve belirli bir sınır çekmek zorunludur." anlayışının hiçbir ikircimliğe yol açmayacak şekilde ortaya konulması hem gerekli ve hem de zorunludur. Burada vurgu yaptığımız noktalar; çağdaş, savaşkan ve militan bir sosyalist parti kurmayı hedefleyen birlik alternatifinin programsal ilkeleridir. Diğer bir deyişle, programsal ilkelerin temelini oluşturacak stratejik tespitlerdir. Yoksa taktik planda yada sorunların detayına dayalı tali sorunlar değildir. Örneğin; Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini önüne koyacak ve bağımsız demokratik bir devlet kurmayı hedeflediği iddiasıyla ortaya çıkacak savaşkan bir sosyalist parti alternatifinin; siyasal ve askeri stratejisi, buna uygun düşecek devrimin gelişme yolu, sınıfların mevzilenmesi sosyoekonomik yapıya uygun olarak, ittifaklar sorunu ve nasıl bir sosyalist hattı hedeflediği vb. temel konular net bir şekilde ortaya koyması gerekli ve zorunludur diyorum. Bu temel konularda anlaşılamayan siyasal yapıların ideolojik, politik ve örgütsel birliği, yani hedeflenen siyasal birliği sağlamalarının mümkün olamayacağı çok açıktır. Ayrılık noktalarının saptanması konusunda yanlış anlaşılmalara-çünkü öyle

Sosyalist birlik alternatifini yaratmada atılacak ilk adımlarda tutturulması gereken en sağlıklı ve gerçekçi çerçeve veya diğer bir deyişle ölçü; sosyalist birliği savunan tüm siyasal yapıların bir araya gelerek ortak bir platformda sorunları tartışmalarıdır. Siyasal yapıların baz alınarak oluşturacakları platformda hiç bir güç dışlanmamalıdır. Böylesi bir platformda temel sorunların açılımı yapılarak eğer ayrışma olacaksa, sözü edilen platformda olmalıdır. Bu, aynı zamanda gelecek süreçte sosyalist birlik tartışmalarını sonuçlandırmak açısından da izlenmesi gereken en doğru yöntemdir.

bir dönemde yaşıyoruz ki "ayrılık" sözcüğü bile çoğu kulağa hoş gelmiyor ve bundan değişik anlamlar çıkarılmaya çalışılıyor-meydan vermemek için bu açılmıyapma gereğini duydum.

Halihazırda ve ülkemizin içinde bulunduğu günümüz koşullarında başta Kürdistan işçi sınıfı ve onun temel bağlaşıkları olan yoksul köylülük olmak üzere geleceğini sosyalist bir toplumda gören diğer emekçi yığınların savaştan militan partisini yaratmak yakıcı bir görevdir. Açıktır ki savaştan öncü bir müfreze işlevini üstlenecek olan böylesi bir parti; mevcut olan savaş sürecine radikal müdahale ederek süreci daha da ilerletebilir, dağınık durumda olan sosyalist güçleri, çevreleri ve tek tek kadroları -ki hem ülkemizde, hem metropollerde ve hem de yurtdışında küçümsenmeyecek muazzam bir sosyalist potansiyel vardır, ancak bu çok dağınıktır-bünyesinde toplayabilir. Diğer bir deyişle böyle bir parti, aynı zamanda bir çekim merkezi fonksiyonunu da yerine getirebilir, getirmelidir de. Günümüzde var olan ayrı sosyalist yapıların tek başlarına sürece gerekli olan müdahaleyi yapmaktan ve alternatif yaratmaktan uzak oldukları gerçeğini, sosyalistlerin siyasal birliğini savunan herkesin teslim ettiği bir gerçekliktir. Böylesi alternatif bir parti, tespit edeceği sağlıklı ve gerçekçi programsal hedeflerine denk düşecek pratik ve somut mücadele taktiklerini hayata geçirebildiği ölçülerde, geniş emekçi halk kitlelerini kucaklayabilir ve gerçek anlamda adına siyaset yaptığı sınıf ve katmanların temsilcisi durumuna gelebilir ve gelmesi için de hiç bir neden yoktur. Bunun gerçekleşmesinin de uzun soluklu bir mücadele hattının geliştirilip sürdürülmesine bağlı ve süreçle de bağlantılı bir durum olduğu ortadadır.

Sosyalist birlik alternatifini yaratmada atılacak ilk adımlarda tutturulması gereken en sağlıklı ve gerçekçi çerçeve veya diğer bir deyişle ölçü; sosyalist birliği savunan tüm siyasal yapıların bir araya gelerek ortak bir platformda sorunları tartışmalarıdır. Siyasal yapıların baz alınarak oluşturacakları platformda hiç bir güç dışlanmamalıdır. Böylesi bir platformda temel sorunların açılmıyapılarak eğer ayrışma olarsa, sözü edilen platformda olmalıdır. Bu, aynı zamanda gelecek süreçte sosyalist birlik tartışmalarını sonuçlandırmak açısından da izlenmesi gereken en doğru yöntemdir. Fakat bu konularda yapılan ilk girişim toplantılarında sözünü ettiğimiz yöntemin, çerçevenin veya ölçünün tutturulamadığı da ayrı bir acı gerçektir. Bunun değişik nedenleri var elbette. Her siyasi gücün nesnel ve öznel durumu; siyasi yapıların veya bu yapılarda yer alan bazı kadroların, karşılıklı bazı yapılar için duydukları çekinceler ve taşıdıkları önyargılar olarak özetlenebilir. Hoşumuza gitmese de böyle bir gerçeklik vardır. Ancak henüz işin başında olduğumuzu belirtmek gerekiyor. Bu satırlar yazıldığı zamanda bir tarafta TSK-KUK-YEKBUN ve bir tarafta da TS (Tekoşına Sosyalist)-KAWA-KKP'nin ayrı iki platform halinde belirli prensip

noktalarda anlaştıkları; ancak iki tarafın da henüz kamuoyuna yönelik herhangi bir açıklama yapacak duruma gelmedikleri ve TSK'nın içinde yer aldığı platformun diğer platformla birlikte bir toplantı yaparak sorunların tartışılabilmesi duyularını aldım ki bu henüz işin başında olması bakımından da sevindirici bir girişim olacaktır. Siyasal yapıları baz alacak böylesi bir platformun tek tek bağımsız kadrolara açık olamayacağı ve doğrusunun da bu olacağı tartışma götürmez bir gerçekliktir. Ancak, istisnalar kaideyi bozmaz diye bir kural vardır. Tarafların ortaklaşa saptayabileceği bazı istisna kadroların da bu işin içine çekilmesinin yararlılığı ortadadır ki bu durumda olanların sayısı hayli az olduğu da bir gerçekliktir.

Bu yazımı, siyasal birlik alternatifini oluşturma yöntemine ilişkin somut bir öneriyi de dile getirmeden bitirmeyi uygun bulmuyorum. Birliği kurma konusunda değişik yöntemlerin olabileceğini öncelikle vurgulamak gerekiyor. Ancak birliği oluşturma konusunda en gerçekçi ve mevcut ihtiyaca yanıt verebilecek yöntemin, yaşanan süreçle direkt bağlantılı olan yönünü açıklığa kavuşturmak gerekiyor. İçinde bulunduğumuz savaş süreci gözönünde bulundurulduğunda en sağlıklı yöntemin; ortak bir program çerçevesinde anlaşabilen tarafların önlerine makul bir süreç koyarak; ortak örgütsel birliği tamamlayıp bunu bir kongreyle gerçekleştirmeleri ve böylece geçiş dönemi olan partileşme sürecini tamamlamalarıdır. Bu süreç içinde birliği oluşturan taraflar, ayrı siyasi grup çalışmalarını askıya almaları ve tüm çalışmalarını, temeli yeni atılan birliğin örgütsel birliğini yaratma ve bu bazda kadrolarını kaynaştırma ve o sürece ait hedeflenen çalışmalar üzerine yoğunlaştırmalarıdır. Çünkü salt program ve tüzükte anlaşmayı sağlamak; hedeflenen alternatif birliğin hayata geçirilmesi için yetmiyor. Uzun yıllar ayrı yapılarda şekillenmiş kadroların birlikte ve tek bir örgüt halinde çalışarak kaynaşmaları ve tespit edilen süreçte her yönüyle örgütsel birliği sağlamaları gerekiyor. Bunun da pratik sürece bağlı ve zaman alacak bir sorun olduğu gayet açıktır. Böyle bir yöntem izlenmesi halinde, hedeflenen menzile varılabilir ve sürece radikal müdahale edilebilir. Yok eğer taraflar ayrı grup çalışmalarını sürdürecekse, ihtiyaç duyulan sorunların yayın bazında tartışılması yapılarak sonradan örgütsel birliğe gidilecekse -ki bu da ayrı bir yöntemdir ve blok veya cephe tipi bir birliği hedefliyor- bunun, günümüz sürecinin dayattığı alternatifi yaratmaktan ve sürece müdahale etmekten uzak kalacağı nancındayım.

Burada şunu da vurgulamalıyım ki siyasal birliklerle cephesel birlikler, birbirini engelleyecek veya birbirlerinin önüne geçebilecek çalışmalar değildir. Son günlerde bazı yayınlarda satır aralarında siyasal birliğin "gereksiz"liği veya cephe çalışmaları önünde engel gibi gösterilmesi türünden rahatsızlığını ifade eden kimi kalem sahiplerinin besledikleri sancılarını anlamak zor olmasa gerek.

DIMILKÎ (ZAZAKÎ)

(TIŞTONİK) – ZÛR XAL Û WARZAY

Ramazan ÖZDEMİR

(TIŞTONİK)

- 1-Yow çî mi esto:
Şi dar ni ome war cinaw?
- 2-Yow çî mi esto:
Asi wen û paxir roken û cinaw?
- 3-Yow çî mi esto:
Çim yî çin geyren û zegne yî çûn kenon û çinaw?
- 4-Yow çî mi esto:
Şow yen roc şûn çinaw?
- 5-Yow çî mi esto:
Wen û nî wen û mird ni bî û çinaw?
- 6-Yow çî mi esto:
Ez şûn we şûn
Ez vînden we vîndon çinaw?
- 7-Yow çî mi esto:
Ha mira dusnayow çinaw?
- 8-Yow çî mi esto:
Heta yerey geyrenû yarey yon keye fek akerde monenû çinaw?
- 9-Gînday mina sîyê(sîya) pey koyond kowt.
- 10-Gînday mina sipî ver koyond kowt
- 11-Kelaw put,ha pir nût.
- 12-Veyvekey mi heta yî yî sornîya kuenna.
- 13-Dardarek mazî kîna-rek.
- 14-Dîney mi ha yow estûn sorda.
- 15-Çuway mina çowt pey howt koyond kowt.
- 16-Darey zilzil
howtay howt gil.
- 17-Cinîkê min ha bin bonda. Gîcîk yey ha ser bondew.
- 18-Dapîrekeymi wertey cematid timon xu key war.
- 19-Bawkal von ay movne Dapîr vorna ay sare.
- 20-Yow çî mi esto:
Pey deston xu tirbey xu aşonon(kenon) çinaw?

- 1:Tinç - 2:Adir - 3:Mus (merow Kor) - 4:Astarey - 5:Behr - 6:Sî - 7:Nome - 8:Sowr - 9:Şow - 10:Roc (Roz) - 11:incîl - 12:Çim - 13:Gûşare - 14: Sung - 15:Giley cînîyo -16:Miseheb (Kur'an) - 17:Sarey Gîlgîl - 18:Tog - 19:Keron û estûn - 20:Dalpa(Çilk)

ZÛR XAL Û WARZAY

Yow dowud camat yan pîsor von ma tîwern deray ma kom zaf hol zûr ken. Herkes yow zûr kon labirek zûr yin zaft xîşn ni. Peyniyid xal û warza monen. Xal warzayra von ti vac. Warza:"Xalo ti mira pil hemiz ti xalminey gerek ti ver vacir." Xal:"Welok onaye se ez ha destpey zûrey xuken."

Xal destpeykon:"Yow meşnaymi esta ha ko sipira çerene di heb çiçeyey est, hindok xîşn hellak çirkey şityey pey vayo ben, pey deştay Amed awkdon.

Ow deştid. Kuy ramit. Kuy hindok ben xîşn çaray yow kazikid ni powcin. Mi der yow kazik(lî) da virayştîş. Li hindok xîşn hellak virayştoto virayştin şib zerrey lî herg yow kinarey lî yid pey çakuç xefteyn. Hellak çakuç dayn puru veng çakuçey yamno ni aşnawatin. Xura çara yamno nidîn. Kuyiz zerrey ay powtin!. Zurey xal qedena.

Warza:"Yow dik mi est ez

wenişen şûwen Amed. Sol gen wenon dik ez sord wenişen gen on keye. Tim û tim gûreymî(kar) unnu. Yow durum ez heyna şû. Hellak ez peyser omov. Ver awkey dicie. Laser weriştim awk bib zaf mi bar dik sera vist. Cûwal mi bey bover awk. Cil dikiz mi sara vist ez ownawuk pey mil dik vecaw. Mi girowt gozle (purgozo) naser wa pey bib weş. Ez biney vinert mi hind ownakea pey mil dikid yow gozeyr emey bi xîşn. Goz girowt ez şûw mi gozeyr roşonay, gozîz mi cad bey ruwt. Yow xel ser gozeyra mend. Mi şepley verday bide nikowt. Ez bu yow qinbeley hêrra mi eyşt şî ser xella mend. Ser xel gozond bi yow deşt. Ez şûw mi tide xelle romit. Xelle ame bi derg yow golik kowt movn xelli ez ni geyraw mi tide nîdi.

Mi xelle awk da tide nîdi. Xelle çina tide nîdi. Mi wedart nîdi. Mi xelle kerd cele nîdi. Xelle kerd cûwe kut mi tide nîdi, cûwe vayda tide nîdi. Xelle kerd cûwalo berd kerd çimê inbar tide nîdi. Zimiston xelle mi berd ariye tahna kerd ard. Ard mi girowt erd keye. Pey pircin cit awnciz tide nîdi. Ard alawut kerd mîr tide nîdi. Ciniyeymi hellak yow çemçik mîr kea ser toq. Golik va ooo erzey teber. Warza ageyra va xalo tua zaf hol zûrkerd nû mi!.

Xal û piyoreyin camat va:"Warzay zaf hol zûrkerd."

ÜSLUP, POLEMİK VE TARTIŞMADA DEVRİMCİ YÖNTEM

Cihan DİLŞAD

1980 öncesinde Kuzey Kürdistan devrimci yurtsever hareketleri arasında çok sert ve kırıcı bir üslup ile siyasi polemikler yapılıyordu.

1980 sonrasında bir dönem daha bu tür sert ve kırıcı polemikler devam etti. Geçmişteki geleneksel anlayış sürdürüldü. 1990'larda bir ölçüde olsa polemiklerde kullanılan üslup yumuşatıldı. Bu son dönemlerde, eski anlayışa yeniden dönme anlayışı geliştirilmeye çalışılıyor. Bilindiği gibi, geçmişten günümüze kadar polemiklerde kırıcı bir dil kullanma alışkanlığı var. Kırıcı ve düşmanlığı körükleyici polemiklerin herhangi bir Kürt devrimci yurtsever hareketine en ufak bir faydası olmaz. Onun zararı ise hem o hareketlere, hem de bir bütün olarak Kürdistan devrimine çok büyük zararları olur. Bir olayın veya olgunun nesnel özünden kopartılıp başka yönlelere çekildiği bir durumda kısır bir polemige girmek, verimsiz bir tartışmanın içersine sürüklenmek devrimci eleştiri yöntemine ters düşer. Kısır polemikler Kürdistan devriminin çıkarlarına ters düşer ona zarar verir. Son dönemlerde bazı Kürt devrimci-yurtsever örgütleri arasında yapılan polemikler, tartışmada kullanılan üslup doğru bir yöntem olmadığı gibi, eski anlayışı çağırıyor.

Kürdistan devrimci-yurtsever hareketine zarar veren, siyasal kadroların devrimci kişiliklerini rendice eden, örgütler arası kin ve düşmanlık tohumunu eken, duygusal tavır alışlara neden olan, Kürdistan devrimine zararlı böylesine polemiklerin sürdürülmesinde hiç bir yarar yoktur. Kürdistan ulusal demokratik devrim mücadelesinde büyük tahribatlar yaratacak olan polemikler, sömürgeci düşmana yarar sağlar. Bundan kaçınmak gerekir.

Elbetteki devrimci, yurtsever ve

sosyalistler arasında tartışma olur. Önemli olan tartışmada kullanılan üslup ve tartışmanın tartışılan esas konudan saptırılmamasıdır. Bazıları, ideolojik-politik tartışmaya girişmek, yapıcı eleştiri yapmak yerine, suçlayıcı polemikler yapmaktadırlar.

Bir yazarın, yada örgütün yanlışlıklarını, hatalarını polemiklerle gizlemeye çalışmasının hiç bir yararı olmaz. Tartışılan konunun içersine konu ile ilgisi olmayan başka bir çok şeyi getirip katmak tartışmayı dağınık kılar ve tartışmanın esas amacına da ters düşer. Tartışma sözkonusu olan tartışma konusu ile ilgili olarak getirilen fikir ve öneriler üzerinde yapılmalıdır. Tartışmada, karşısındaki kişi veya örgütün görüşlerini bilimsel anlamda çürütmek yerine, onları hafife alıp alay etmek, yada karşısındakinin bilgisizliğinden dem vurmak ve easas olarak kendini haklı çıkartmaya çalışmak, bilimsel bir tartışma yöntemi değildir. Bunun devrimci yöntemle bir ilgisi yoktur. Buna karşısındakini kolay yoldan çürütmenin yöntemi denilebilir.

Tartışmanın amacı belli olmalı ve neye hizmet edeceği iyi hesaplanmalıdır. Salt tartışmak için polemik yapılmamalıdır.

Kürt ulusal demokratik hareketi içersinde en geri politik, ideolojik yapıyı temsil eden bir çizginin son dönemlerde yayınladığı liberal bir dergi, sola ve sosyalizme karşı düzeysiz bir polemik sürdürmektedir. Sanki tek misyonu sosyalizme karşı düşmanlık imiş gibi bir tavır sergileniliyor. Sosyalistlere (Kast edilen Kürt sosyalistleridir.) karşı hırçın bir üslup kullananlar nereye varmak istiyorlar. Birileri çıkıp bunların dönekliliklerini çarşaf, çarşaf yazarsa (Çünkü bunlar, dün sosyalistler, proleter devrimciydiler) ve sert bir üslup kulanırsa iyi mi olur? Bu tür düzeysiz polemiklerin Kürdistan devrimine hiç bir yararı olmaz.

İdeoloji ve politikada istikrarlı bir

gelişim gösteremeyenler, prensipsiz bir tavır sergileyenler, mücadelede başarıya ulaşamazlar. Dün sınıfta kalanlar, kendi örgütlerini dağıtanlar, öncülük yapamayanlar, iki gün de bir 180 derecelik politika değiştirenler, bugün yan yana getirdikleri elma ve armutlarla sağlıklı bir örgüt yaratamazlar. Alternatif olamazlar. Çürük bir temel üzerinde inşa ettikleri şatoları (Platformları) ise süreç içersinde erimeye, dağılmaya mahkumdur. Elbetteki hiç bir örgütün bu duruma düşmesi istenilemez. Ama liberal bir söylem geliştirip Sosyalizme düşmanlığı körükleyenler, ken hayal dünyalarına engel gördükleri devrimci, radikal ve sosyalist örgütlerin varlığından olan rahatsızlıklarını sola ve sosyalizme düzeysiz bir üslupla saldırarak, hırçın bir polemik geliştirerek gerçek niyetlerini açığa vurmaktadırlar. Cephe toplantısında Cephesel birliği savunanlar, bugün "Cephe otoriter rejime ve diktatörlüğe yol açıyor." diyorlar. Sosyalizmin sorunlarıyla ilgili hiç bir bilimsel değerlendirmeleri olmayanlar, bugün sosyalizmi tüm kötülüklerin ana kaynağı gibi gösteriyorlarsa ve sosyalistleri günah keçisi ilan ediyorlarsa, bunlar objektif olarak örgütler arası düşmanlığı körüklüyorlar.

Cephe girişiminden sonra Kürt parti ve örgütleri arasında gelişen sıcak dostluk ilişkileri ve diyalog, bugün yerini soğuk ilişkilere doğru bırakıyor. Bunda bazı güçlerin karşılıklı olarak içine girdikleri kısır polemiklerin önemli bir payı vardır. Polemiklerde kullanılan üslup ve karşılıklı hatalı değerlendirmeler, geçmişten beri varolan örgütler arası güvensizlik olayını daha da küllendiriyor.

Cephe kurulsun veya kurulmasın, Kürt parti ve örgütleri arasında sıcak dostluk ve kardeşlik ilişkileri daha da geliştirilmeli, Kürdistan devriminin çıkarları her şeyin üzerinde tutulmalıdır. Halkın özgürlüğü ve ülkenin kurtuluşu uğruna mücadele eden siyasal güçler kendi aralarında suni sorunlar yaratmamalıdır.

YEREL SEÇİMLER VE ULUSAL-DEVİRİMCİ POLİTİKA ÜZERİNE

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yapılacak 27 Mart yerel seçimleri yaklaşıyor. Mahalli seçimler yaklaştıkça, seçimlerin niteliği, hangi koşullarda yapılacağı ve bunun karşısında alınması gereken tutumlar da tartışıl原因 geliyor.

Mar'tta yapılacak yerel seçimlerin en önemli ve belirleyici özelliği, önceki yerel ve genel seçimlerden farklılıklar göstermesidir. Bunun temel nedeni, Kürdistan'da sürdürülen savaşın ulaştığı boyutlar ve sömürgeci düzen partilerinin bir bütün olarak bir çok beldede adeta birer tabela partisi durumuna düşmeleridir. Sonuç olarak gelenen noktada yerel seçimlerin özellikle Kürdistan'daki sonuçları; hem sömürgeci düzen partileri açısından, hem de Kürdistan'lı Ulusal - demokratik güçler açısından bir referandum özelliğini taşımasıdır. İşte bu seçimlerin Ülkemizde doğuracak sonuçları, bütün düzen partilerini derinden düşündürüyor ve bu yüzden de alınacak "tedbir" ler ve sahneye konulacak entrikalar üzerine, aylar öncesinden Mecliste ve Meclis dışında değişik tartışmalara neden oldu. Bu somut nedenlerle, seçimler karşısında Kürdistan'lı Ulusal demokratik, devrimci yurtsever güçlerle DEP'in alacağı tavır ve üreteceği politik perspektifler, son derece önemlidir. Bunu, hem Ülkemizin Ulusal demokratik güçleri açısından, hem de sömürgeci güçler açısından irdelemek ve ortaya çıkabilecek olası durumları net bir biçimde sergilemek gerekiyor.

İktidar partileri ve muhalefet bir bütün olarak Genel Kurmayın ve MGK'nın istem ve direktifleri doğrultusunda Kürdistan'daki seçimleri silahların gölgesinde yaptıracakları; seçimlere ilişkin düzenledikleri yeni yasa düzenlemelerinden anlaşılmaktadır. Bu yeni değişikliklere göre, Ülkemizdeki vahşet örneği olan sömürge savaşını yürüten özel ordu, asker, özel tim, polis ve koruculardan oluşan devletin silahlı güruhu bir bütün olarak silahlı ve uniformalı dolaşıp oy kullanabilecek ve sandıkları yine silahlı olarak "koruyacak"lar. Açıkça bu, seçimlerin serbest, demokratik ve özgür koşullarda yapılamayacağı, hileli olacağı ve düzen partilerinin ortaklaşa alacağı tavırlar sonucu bölgede kendi işbirlikçileri olan kesimleri işbaşına getireceği tartışma götürmez bir gerçekliktir. Hükümet bu yüzden Kürdistan'daki katliamların dozajını arttırıyor, birçok beldede DEP üye ve yöneticilerini gözaltına alıyor, aday olmamaları için ölümle tehdit ediyor; gelenen aşamada bu baskılar sonucu birçok beldedeki DEP teşkilatları fiilen çalışmaz duruma gelmiştir. Sürdürülen savaş sonucu Ülkemizde yakılıp yıkılan ve haritadan si-

linen köy sayısı şimdiden bin dolayını buluyor; seçimlere kadar bu sayının daha da artacağı kuşkusuzdur. Köy boşaltmaları ve mecburi göçetme sonucu şimdiden resmi araştırmalara göre 800 bin ile 1 milyon arasında seçmen, yerleştiği yeni yerleşim alanında oyunu kullanamayacaktır. Bu rakamın da her geçen gün artacağı bir sır değildir, gayet açıktır. Hükümet özel olarak bu nedenle ve genel olarak da sürdürdüğü iğrenç savaş yüzünden Şubat'ta terhis olacakların, askerlik süresini 3 ay uzatmış bulunuyor. Yine bu nedenle askerlik yaşını küçültmek, açık öğretim fakültelerindeki öğrencileri ve öğretmenleri de silah altına almak istiyor. T.C. Ekonomik ve politik krizin yanı sıra askeri krize de girmiş durumdadır.

821 trilyon lira olarak açıklanan hükümetin 1994 bütçesinin 400 trilyon lirası Kürdistan'daki özel savaşa ayrıldığı resmi ağızlarca açıklandı. % 70'in üzerinde seyreden enflasyonun yarısından çoğunun ülkemizdeki çağdışı savaştan kaynaklandığını bizzat burjuva kalemşörlerin teslim ettikleri gerçeklerdir. Hükümetin 189 trilyon lira olarak açıkladığı bütçe açığının çok daha fazla olduğu kuşkusuzdur. Yine resmi açıklamalara göre Türkiye'nin içborçları 320 trilyon lira, dışborçları ise 65 milyar dolar olarak saptanıyor. Son çıkarılan ve tekeli sermayenin istemlerini ifade eden yeni vergi yasasıyla yoksulu daha yoksul, zengini de daha fazla zengin yapma politikası bir kez daha sergilendi. Yapısal olan bu ekonomik kriz karşısında son günlerde TÜSİAD'tan "Yeni bir 24 Ocak çağrısı" yapıldı. Ardından da hükümetin aldığı %14 lük devalüasyon kararı açıklandı. Devalüasyon kararının alındığı gün yapılması düşünülen ancak hava koşullarından ötürü bir gün sonra gerçekleşen ve resmi makamlarca 1 trilyona mal olduğu söylenen PKK'nın Zelé kampına hava operasyonu gerçekleşti. Psikolojik savaşın ve Türkiye kamuoyunun dikkatlerini başka yönlere çekmeyi ve devalüasyon şokunu gizlemeyi hedefleyen Zelé hareketi da Çiller hükümetinin içine girdiği çıkmaz akibetini kurtaramayacağı ortadadır. Şimdiden yerel seçimlerden sonra hükümetin düşeceği ve yerine yeni bir erken seçim hükümeti formülünün ortaya atıldığı biliniyor. Bu tür devalüasyonların Türkiye de askeri darbelerle yol açtığı da Türkiye pratiğinden biliniyor. Şimdiden sömürgeci egemen çevrelerde üzerinde durulan formüllerden ne askeri darbeler, ne erken genel seçim hükümetleri ve ne de Demirel'in bir "Başkomutan" sıfatıyla soruna "el koyma"sı; mevcut siyasal ve ekonomik krize çözüm getiremez. Sorunun kökten- ci çözümü, Türkiye işçi sınıfı ve demokrasi güçleriyle, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçu güçlerin

omuzlarında olduğu çok açıktır. Kısacası Türk ekonomisinin Kriz ibresi göstergeleri sonuna doğru kaymış bulunuyor. Mevcut iktidar ve muhalefet partileriyle (Ki DEP dışında gerçek anlamda bir muhalefet sözkonusu değildir.) bir bütün olarak bu yükün altından kalkamayacağı, mevcut ekonominin artık ülkemizdeki çağdışı sömürge savaşını kaldıramayacağı gerçeğini sergiliyor.

Sömürgeci TC, tam bir seferberlik halinde ve Genel Kurmayın "düşük yoğunluklu çatışma" olarak itiraf ettiği topyekün bir savaşı halkımıza dayatıp çağımızın en barbarlık örneğini sergilerken; Türkiye çapında da demokrasi güçlerine yönelik görülmemiş baskılarını arttırıyor. Bunun için hergün sokak infazları gerçekleşiyor; gazeteciler, bilim adamları düşüncelerinden ötürü zindanlara atılıyor, ağır cezalara çarptırılıyor, onlarca işçi işten çıkarılıyor, TC'nin başkenti Ankara'da memurlar coplanıyor. Kısacası, halklarımız sindirilerek susturulmak isteniyor ve sonuç itibarıyla muhalefetsiz bir toplum yaratılmaya çalışılıyor. Ama tüm bunlar boşunadır. İstenilen düzeyde ve örgütlülükte olmasa da Türkiye çapında işçilerin, memurların, öğrenci gençliğin, bilim adamlarının, yurtsever-demokrat aydınların hoşnutsuzlukları ve muhalefeti giderek artıyor. İşsizlik, hayat pahalılığı, baskı, zulüm, işkence, yerinde infazlar ve Kürdistan'daki kitle katliamları; düzen partilerinin içinden çıkılması mümkün olmayan ekonomik ve siyasal bunalımını gösteriyor. Ve sömürgeci düzen partileri böylesi bir tablo karşısında yerel seçimlere giriyor. Açık kokuşmuşluğun, çürümüşlüğüne eşliğine gelen iktidar ve muhalefet, bu nedenlerle özellikle büyük şehirlerde aday bulma konusunda zorluk çekiyorlar. Bu yüzden dört elle sanatkarlara, flaş yıldızlara sarılmışlardır. Ama aday gösterilecek sanatkarlar, pazarlığa çıkarılan flaş isimler de bunları içine girdikleri çıkmazdan kurtaramayacak, düzlüğe çıkaramayacaktır.

Bu şartlarda yapılacak seçimler karşısında Kürdistan yurtsever, devrimci-demokratik güçlerine, DEP'e ve Türkiye demokrasi güçlerine ciddi görev ve sorumluluklar düşüyor. Halka hizmet sunmak, halkla bütünleşerek halkçı karakterde yerel iktidarların kurulmasını sağlamak açısından yerel seçimlerin taşıdığı önem, tartışma götürmüyor. Bu seçimlerin halklarımız açısından taşıdığı önemi baz alarak bağımsız bir seçim politikası üretmek ve ona uygun çalışmalar yürütmek gerekiyor. DEP'in sergileyeceği tavır bu konuda önemlidir ve her şeyden önce DEP, HEP'in erken genel seçimlerde izlediği yanlış politikadan ders çıkarabilmeli ve burjuva düzen partilerinin hiç birisiyle ittifak yapmamalıdır. Seçim yapılacak her beldenin özgül durumu gözününde bulundurularak bağımsız bir sol blok ittifakı yaratılmalıdır. Sosyalist, demokrat, yurtsever siy-

asal güçler, sendikalar, mesleki örgütler, kitle örgütleri gibi geniş bir platformun yapacağı ortak saptama baz alınarak ve her beldenin özgül koşulları da hesaba katılarak, bölge tarafından sevilen ve belirli bir oy potansiyeline sahip, düzene karşı olan demokrat, yurtsever, devrimci şahsiyetlerin aday gösterilmesine özen gösterilmelidir. Böyle bir seçim politikası izlenmesi halinde hem Kürdistan'da, hem de Türkiye genelinde düzene karşı mevcut olan halkın potansiyeli harekete geçirilebilir ve belirli sonuçlar çıkarılarak düzen partilerinin içinde bulundukları çürümüşlük, bataklık ve kriz çıkmazı daha da derinleştirilerek alternatifler yaratılabilir. Böyle bir seçim politikasının hayata geçirilmesi sonucunda hem DEP'in şimdiye kadar izlediği marjinal tutum ve devlete karşı "suçluluk psikozu"ndan kurtulması ve sahip olduğu dinamiklere yaraşır bir parti haline gelmesinin de önü açılmış olur. Diğer yandan da Türkiye'de dağınık bulunan; ideolojik, politik ve örgütsel önderlikten yoksun olan işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin, yada diğer bir deyişle sol güçlerin düzene karşı alternatif yaratma ve sol içi birliğin yaratılmasında önemli bir adım olabilir. Yeter ki hem Türkiye'de, hem de Kürdistan'da Marksavelist bir anlayışla ve günü birlik bir politikayla dar grup çıkarları öne alınmasın, halklarımızın genel devrimci çıkarları önplanda tutularak somut politikalar üretmek hareket edilebilinsin. Eğer sözünü ettiğimiz sağlıklı bir sol blok ittifakı yaratılamazsa açıktır ki düzen partilerine karşı bir alternatif yaratılamayacağı gibi hedeflenen mevziler de elde edilemez ve bunun sonucu çaresizlik içinde olan düzen partileri ömürlerini biraz daha uzatarak halklarımızı uyutmaya, sindirmeye ve ezdirmeye devam edeceklerdir. Bunun için düzene karşı olan siyasal güçlere, demokratik örgütlere, sendikalara, meslek kuruluşlarına ve hatta tek tek demokrat insanlara düşen görev ve sorumluluk büyüktür. Önemli olan, bu görev ve sorumluluğun layıkıyla yerine getirilmesidir. Burada ikinci bir olası alternatif politikayı hayata geçirebilme durumundan da söz etme gereğini duyuyoruz. Yukarıda kısaca vurguladığımız seçim politikası, başta DEP olmak üzere seçim blokunu oluşturacak tüm güçlerin, devletin azgın saldırısına ve zulmüne rağmen, bunu sonuna kadar zorlamaları gerektiği açıktır. Ancak, buna rağmen seçim güvenliği tamamen ortadan kalktığı ve seçimin sadece bir formalite rolü oynadığı koşullarda ise; sömürgeci T.C. ye ve onun partilerine alet olmamak da önemlidir ve devletin kesin karlı çıkacağı ve güvenliğinin tamamen kalmadığı koşullarda da seçimleri protesto etme politikası her halükarda gündemde tutmak gerekiyor.

Sömürgeci düzen partilerine karşı alternatif yaratma ve yerel iktidar mevzilerini ele geçirerek burjuvaziyi önemli olanaklardan yoksun bırakmak ; ortak görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek için görev başına diyoruz!...Şubat 1994

TEVGİRA SÖSİYALİST A KURDISTANÉ(TSK)

GÜÇ-EYLEM BİRLİĞİ VE CEPHESEL BİRLİK İÇİN GÖREV BAŞINA!

Ramazan ÖZDEMİR

Sömürgeci Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü topyekün sömürge savaşı ve Türkiye demokrasi güçlerine karşı uyguladığı baskıların dozajı seçim takvimiyle birlikte artarak devam ediyor. Seçim dönemiyle birlikte devlet terörü tırmanış gösterip DEP'in birçok binasını bombalayarak, başkan adaylarına ve parti üyelerine yönelik operasyonlar, Genel Sekreterin evinde silahlı saldırıya uğraması, devletin düzen partileri dışındaki partilere seçimlere girmeme veya onları zayıflatıp boyun eğecek bir biçimde seçimlere zorlama uygulamalarının bir uzantısıdır.

Ancak 75 yıllık sabıkalı sömürgeci TC'nin barbarlıkları ve insanlık dışı uygulamaları biliniyor. Önemli olan bu uygulamalara ve devletin tezgahladığı yeni yeni provakasyonlara karşı en başta DEP'in ve Türkiye demokrasi güçlerinin izledikleri politikalara vurgu yapmak istiyoruz. HEP'te kendini gösteren ve DEP'te de devam ettiren marjinallik politikası; DEP'ten beklenen misyonun yerine getirmesini engelledi ve dolayısıyla sahip olduğu dinamiklerle dışındaki dinamikleri kucaklayamadı. Üstüne üstlük yeni parti yönetiminin izlediği politikalar, uluorta açıklamaları, varolan yetmezliklerin, hataların, eksikliklerin üzerine tuzbiber ekti. Bu da onu, özellikle Türkiye demokrasi güçlerinden daha fazla izole olmasına neden oldu, olacaktı. Halbuki istenilen düzeyde ve nitelikte dönüşümler gerçekleştirip bu yanlışlardan arınsaydı DEP demokratik düzeyde tüm düzen karşıtı güçlere öncülük edebilirdi. Bunlar yapılamadığı için geniş bir bağımsız seçim bloku da oluşturulamadı ve gelinen aşamada DEP'in seçimlere gir

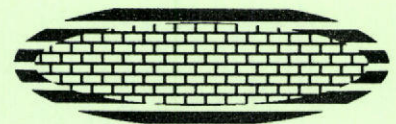
memes tutumu belirlendi. Kesin boykot olup olmadığı anlaşılamayan, DEP'i bu tutuma götüren nedenlerin başında devletin sorumlu olduğu tartışma götürmüyor. Burada DEP'in son kararını da deşmıyoruz. Geçmişten şimdiye kadar sergilenen yanlışlıklara parmak basmakla yetiniyoruz.

Daha da önemlisi ve genel olarak Kuzey Kürdistan yurtsever hareketin sahip olduğu kaosu derinleştireceğe benzeyen ve devletin topyekün saldırılarına karşı hiç olmazsa ortak bir seçim bloku konusunda ittifakların yapılamamasıdır. Çalışmaları henüz sonuçlanmayan Cephe ortaklarından bazı tarafların bu konuda somut önerileri olmasına rağmen gerekenler na yazık ki yapılamadı. PKK cephenin ortak tutum almasından kaçındı. Halbuki bu konuda en büyük sorumluluk PKK'ya düşüyordu ve PKK bu sorumluluk bilinciyle hareket etseydi; sağlanması mümkün olacak en geniş güçlerin ittifakı ve ortak politikası saptanabilirdi. Tüm bu olumsuzluklar, protokoller ve cephe çalışmalarıyla birlikte atılan adımların ve dile getirilen söylemlerin yeterli olmadığını, ulusumuzun genel çıkarları önde tutularak dar grup çıkarlarını bir tarafa bırakmanın zamanının çoktan geçtiğini vurgulamakla yetineceğiz.

Seçimlere bir ay kaldığı bir dönemde; Newroz bayramı ve seçimlerin bağrında taşıdığı bir çok olayın, provakasyonun ve geniş çaplı kitle katliamının, ebelik edeceği yeni gelişmelere karşı duyarlı olmak ve Kuzey Kürdistanlı tüm yurtsever güçlerin güç ve eylem birliklerini güçlendirmek ve buradan hareketle cepheye giden zemini oluşturmak gerekiyor. Şunu da belirtmeliyiz ki cephe platformunu oluşturan güçlerin geçmişte

birlikte ortak iş yapmama konusunda bünyelerinde taşıdıkları çekinceler ve zaafıların giderilebilmesi de; geçmişin öğretici deneyimlerinden dersler çıkarılarak ortak güç ve eylem birliklerini geliştirmeleri-dır. Zaten şu anda Cephe çalışmalarını yavaşlatan önemli faktör de kuşkusuz ki budur. Bu kaosu atlatılması mevcut çekincelerin giderilmesi güçlerin birbirlerine tahammül etmeleri ve ortak iş yapmada dayatıcı tavırlardan kendilerini arındırmalarıyla mümkündür. Halen çalışmaları sürdürülen Cephenin ne zaman sonuçlanacağını şimdiden kestirmek mümkün değildir. Fakat cephe çalışmalarının devam ettiği süreçte gerçekten dar grup çıkarları öne çıkarılmıyorsa, düşmanın azgın saldırılarına karşı halkımızın genel çıkarlarının kendini çok yakıcı bir biçimde dayattığı durumlar karşısında niçin ortak güç ve eylem birliği yapılamıyor?. Bu konuda cephe platformunu oluşturan 12 gücün tümüne ve özellikle de PKK'ya ciddi görev ve sorumluluk düştüğü çok açıktır. Sorunu salt şu anda güncel olan seçimler karşısında DEP'in izlediği yanlış politikalar bazında ele almak yeterli olmadığı gibi doğru da değildir. Çünkü DEP de ayda politika yapmıyor. DEP'in temel politikasının belirlemesinde yansımaları bulan Kuzey Kürdistanlı kimi yurtsever güçlerin izlediği yanlış tutumun bir sonucudur.

Onun için diyoruz ki, cephe çalışmaları sonuçlanıncaya kadar ortak güç ve eylem birliklerini geliştirelim ve düşmanın azgın saldırı ve katliamlarına karşı ortak politikalar üretelim. Bu görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek için görev başına diyoruz.

PÎROZ BE 48'EMÎN SALVEGERA KOMARA MEHABAT A KURDISTANÊ

Her sal ji alî Hevkarî (Komîteya Hevkarî ya Hêzên Siyasiyên Kurd û Kurdistanî - Hevkarî ji alî hemû Partî û Rêxistinên-Xeynî PKK- çar(4)perçên Kurdistanê hatîye damezrandin.) ve salvegera Komara Mehabatê têt pîrozkirin.

Îsal, di 29-01-1994'an de jî ji alî Hevkarî ve şeva pîrozkirina Komara Mehabat hat çêkirin. Şev pirr qelebalix bû. Program'a şevê dewlemend bû. Di şeva pîrozkirinê de Axaf-tin, Şivan Perwer, Delal û Nasir Rezazî hebû. Lê di hûnandina şevê de henîk kêmasî çêbûn.

Komîta Hevkarî heftêk berîya şevê civîna giştî ya partî û rêxistinên endamên Hevkarîyê çêkir û di civînê de ji bo amadekirina şevê kar wezîfe par ve kir. Rêxistina me TSK jî di nav komîta şevê de wezîfe girt ser xwe.

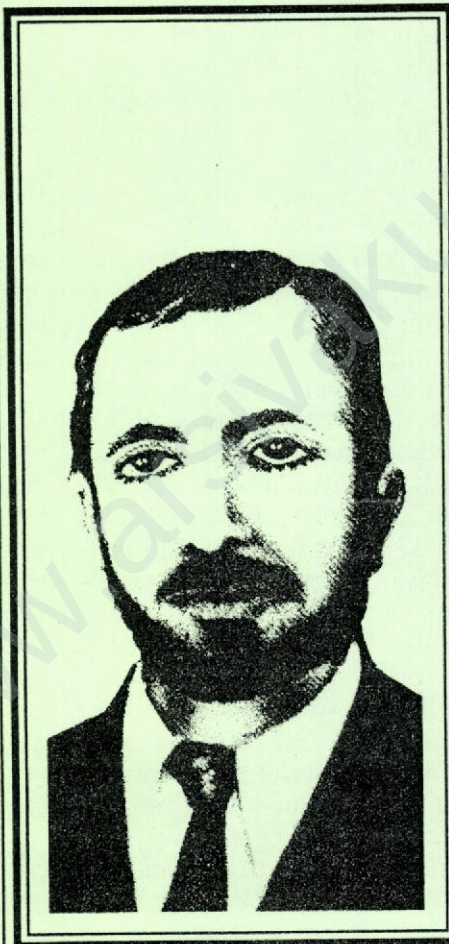
Komîta hevkarî Daxûyanîyêk derxist û tede bi Kurmançî û Soranî program'a şevê hat diyarkirin û ji bo giringa şevê kurtenivîsêk hate nivîsandin. Tede weha dibêjê:

«Hemwelatîyên Hêja!

Di dîroka her neteweyêkî azadîxwaz de hinek rojên pîroz û nemir hebe, ku bûne nîşanên serbilindîyî, rojên millî, cejn û şahîyên wî neteweyî.

Netewê Kurd jî yek ji

“AL,TU HÊJ TENÊ LI SER
PERÇÊK KURDISTANÊ
PÊL DIDI,
SIBÊ WEXTA KU TU
LI HER ALÎ
PÊL BIDI,
DÊ ZILMÊ û NEHEKIYÊ
BIQEWIRÎNÎ.
BIJÎ KURDISTANA MEZIN.”
QADÎ MUHAMMED

“Xakî kurdistan bi qurban
pîrr ciwan û paqijî
Xwîn rijandin pîrr kurên te
va li her alî rijî
Miletê kurd ta ku sax e ew jî
vê rê nagerî
Aferî sed Qazî Muhammed
aferî.”

CIGERXWÎN

kevintirîn netewên Cîhanê ye ku ji bo azadîyê têkoşaye. Di dirêjayîya dîrokê de her tim jî bo azadî û rizgarîyê xebitîye û bi hezaran qurban daye.....

Duduyê meha Rêbendanê, bi serokatîya pêşengê nemir Qazî Mihamed, damezrandina yekemîn komara Kurdistan li Mehabadê, yek ji girîntirîn û hêjatirîn rojên neteweyê Kurde.

Roja duduyê Rêbendanê, li esmanê gelê Kurd Stêreke geş e ku wê hetayî hetayî şewqa xwe bide.

Em siyanet û serbilindîya xwe bo vê roja dîrokî û damezrênerên komara Kurdistanê xwîya dîkin û hemwelatîyên xwe pîroz dîkin.

Me rêxistinên li jêr, bi dilxweşî û şayanekê mezin biryara pîrozkirina duduyê Rêbendanê girtiye.

Em hêvîdar in ku hemû xwişk û birayên Kurd di vê şahîyê de beşdar bibin....

Silav bo roja duduyê rêbendanê! »

Komîta Hevkarî

Şev bi şahî derbas bû. Gelê Kurd bi dilşadî damezrandina Komara Mehabadê pîroz kirin. Divê komîta Hevkarî ji bo bîranîna Serokên Kurda yên netewayî jî civîn, panel û şevên bîranînê çêke. Çawa ku her sal ji bo Mistefa Barzanî şevên bîranînê tene çêkirin, divê ji bo Şêx Seîd, Seyid Rîza û Îhsan Nûrî jî şev bîn çêkirin. Gelê Kurd dê her tim Serokên xwe yên netewayî bi bîr bîne.

Yazışma Adresi:

Ramazan ÖZDEMİR 41-32- Motten- BASEL-SCHWEİZ

Baski: Baran Trykeri-1994-Stockholm

POSTGIRO-KONTO

505-30-216-43-9 Swieizze Rische-Vol
KS-BANK- BASEL-SCHWEİZ